

Dokunulmuş – Hanif Kureishi

Olduğu yerde bağıra çağıra zıplayıp duruyordu. “Yakında görüşürüz, yakında görüşürüz, yakında görüşürüz inşallah!”

Üç taksiye dolmuş sayısız teyzesi, amcası ve kuzenleri köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar el salladı. Ali’yle annesi ve babası evin önündeki kaldırımda duruyordu. Ailenin Bombay kanadı, o yazı Dulwich’te kiralanmış bir apartman dairesinde geçirmişti. Onları neredeyse her gün görmüştü Ali; yarınsa Hindistan’a dönüyorlardı işte.

“Hadi gel artık içeri.” Babası Ali’yi elinden tuttu. “Bu kadar üzülme ama, ben de üzülürüm sonra.”

Ali, ağladığı için utanıyordu. Komşusu Mike yolun karşı tarafında durmuş, futbol kartlarını karıştırıyor ve kaşınıyor, Alileri seyredip seyretmiyormuş gibi yapıyordu. Daha önce de gelmişti. Amcalar ve teyzeler vedalaşma faslına başladıktan sonra sokak kapısı çalmış, Ali de gidip açmıştı, taksi geldi sanmıştı çünkü. Kuzenleri Ali’nin arkasına toplanmıştı.

“Çıkıyor musun?” diye sormuştu Mike, tırnaklarını kemirip Ali’nin arkasındaki suratları incelemeye çalışarak. Mike’in kafasından bir tutam saç eksilmişti; babası döverken yolmuştu saçlarını. “Neler oluyor? Bütün gün gürlü yaptınız, taa yolun aşağısından duyduk sizi.”

Beşinci Kriket testinin olduğu Cumartesiydi. Hindistan İngiltere’yle oynuyordu Oval’de. Ali’nin üç gürlütücü amcasıyla babası sabahleyin ön taraftaki küçük odada yerlerini almış, perdeleri çekip kapıyı kapatmıştı. İri cüsseli İngiliz oyuncular Barrington ve Graveney bütün gün vuruş yaparken onlar da sigara ve bira içmiş, küfredip durmuştu. Tek gözlü Hindistan kaptanı Prens Pataudi’yi suçluyordu amcalar. Hintli teyzeler Ali’nin İngiliz annesine birkaç yemek yapmasını öğretmiş, o da kocası ve oğluna bu yemeklerden yapmaya söz vermişti. Kadınlar, sabahtan beri koca tencerelerde pişirdikleri dal, kima ve pilavı odaya taşıdılar. Adamlar da getirilenleri parmaklarıyla yedi, tabaklar kucaklarında titriyordu, gözlerini ekrandan ayırmıyorlardı. Urduca küfrediyorlardı.

Ali artık istediği zaman amcaların odasına girebiliyordu. Onunla bir erkek gibi konuşmaya başlamışlardı. Hatta amcalarından biri ona “ailenin bundan sonraki reisi” demişti. En büyük amcanın Hindistan’da fabrikaları vardı, ikincisi tanınmış bir siyasi gazeteciydi, üçüncüsüyse barajlar yapan bir mühendisti. Memleketlerinde çok içmeleriyle ve çılgın partiler vermeleriyle tanınıyorlardı. Devre aralarında yazı tura atarak ya da hangi teyzenin odaya gireceği konusunda bahse tutuşarak Ali’yi eğlendiriyorlardı; “taş, kağıt, makas” oynuyorlardı. Ali’nin içkiyle arası olmayan babasıysa bir hukuk danışmanlığı bürosunda önemsiz bir işe bakıyordu.

Tek çocuktu Ali. Annesinin verdiği deftere, kafadan uydurduğu takımların adlarının yanına kriket skorları yazıyordu. Bir ağaç dalından ipele sarkıtılmış bir kriket topuna, ucu testereyle kesilmiş bir süpürge sapıyla vurarak saatler geçiriyordu bahçede, tek başına. Bahçe onun krallığıydı; belediye yapımı küçük evin arka kapısını ve pencerelerini bugün yaptığı gibi açıp bahçeyi Hintli ailesiyle paylaşmaya da hazır. Bu alışıldık birşey değildi: annesi de babası da, hava nasıl olursa olsun, cereyandan hiç hoşlanmazdı. Kuzenlerinden üçü bahçede kriket oynamaştı bugün; yaşları yediyle on dört arasında değişen kızlarsa birbirlerini kovalamıştı.

Teyzeler bulaşıkları yıkadıktan sonra gölgeye serdikleri battaniyelere oturmuş, bir Fransız tablosundaki insanlar gibi birbirlerinin saçlarını okşayıp tarıyordu. Ali’yi öpüp ihtimam gösteriyorlardı, Ali de onların narın sandaletler içindeki boyalı ayak parmaklarına, hatta sarilerin açılıp ortaya serdiği katmerli göbeklere bakmaktan hoşlanıyordu.

O akşamüstü Ali, kuzini Zahida’ya kendi odasını göstermişti. On dört yaşındaydı Zahida, Ali’den bir yaş büyüktü. Pencereden şehirdışı bahçelerinin oluşturduğu manzaraya baktılar bir süre, sonra Ali “Altın Tabancalı Adam”ı çıkarttı. Yatakta zıpladılar, Zahida dudaklarını Ali’ninkilere bastırdı. Onunla “gizli şeyler” yapmak istediğini söyledi, Ali de bir el feneri alıp Zahida’yı merdivenle tavanarasına çıkarttı. Atılmış oyuncaklar ve babasının eşyalarını Bombay’dan getirmiş tozlu sandıklar vardı burada. Zahida’nın bilezikleri şingirdiyordu durmadan. İki kuzen kıkır kıkırdı. Zahida orada sıçanların ve yarasaların olduğuna emindi. O kadar yukarıdan, ağzını kapatarak attığı çığlıkları kim duyacaktı?

Yeniden öpüştüler, ama bu kez Zahida ağzını Ali’nin kulağının yanına yapıştırdı. Ali’nin tüm bedeni öyle tatlı bir hisle doldu ki devrileceğini sandı. Zahida öne doğru eğildi, pis su tankının üstüne koydu ellerini, Ali de çıldırmaşçasına okşamayı sürdürdü, sonunda karmaşık kumaş katmanlarının arasından Zahida’nın tenine ulaştı ve parmağını yarığın tepesinden içeri soktu. O kadar. Acı çeken biri gibi sesler çıkarıyordu Zahida. Ali onunla orada saatlerce kalabilirdi, ama heyecanının yerini, bulunma ve cezalandırılma korkusu aldı. Artık inmeleri gerektiğini söyledi. Önden o gitti; Zahida’nın onu izlemesi için üsteledi.

“Ne oldu ki?” diye sordu Zahida. Ali’nin odasına dönmüşlerdi.

“Yarın gidiyorsunuz. Senin gitmeni istemiyorum.” Ali, birbirlerini hemen her gün gören kuzenlerine gıpta ediyordu. Birbirlerine yakın yerlerde oturuyorlar ve ne zaman isteseler ailelerinin şoförleri tarafından birbirlerinin evlerine götürülüyorlardı.

“Biz hep düğünlere ve partilere çağırılıyor,” dedi Zahida. “Babam dedi ki bize gelip kalabilirmişsin.”
“Ama bu olacak şey değil, değil mi? Benimkiler hiçbir yere gitmek istemiyor.”
“Ee kendi başına gel sen de. Bir sürü yer var. Bir sürü saçmasapan insan ve akraba gelip duruyor bize! Tatilde gelsene, bak biz nasıl geliyoruz. Noel iyi olur örneğin.”
“Bana kalsa gelirdim, ama babamın beni gönderecek parası yok,” dedi Ali utana sıkıla.
“Niye yok ki?”
Ali omuzlarını silkti. “O kadar kazanmıyor da ondan.”
“Sen biriktir öyleyse,” dedi Zahida. “Geçen Paskalya’da sirktekilere yardım etmemiş miydin?”
“Evet.”
“Hepimiz deliler gibi güldük o işe. Sen palyaço değildin, değil mi?”
“Filden sonra çıkıp yerleri siliyordum,” dedi Ali. “Seyirciler gülüyordu. Öte beri taşıyordum daha çok.”
“Ama sen çok ufacıksın!”
“Büyüyeceğim.”
“Şimdi bile araba yıkayıp bahçe çapalayacak kadar büyüksün,” dedi Zahida.
“Çok doğru,” dedi Ali. “Bak bunu yapabilirim.”
“Tabii yapabilirsin.”
Ali onu öptü. “Söyle Hindistan’a ben geliyorum!”
Babasını merdivenlerin dibinde, ikisini izlerken görmek Ali’yi şaşırttı.
Taksiler de tam o sırada gelip kornalarını öttürdü.

Herkes gittikten sonra Ali’nin annesi derin bir nefes aldı. İşe gitmek üzereydi; hemşireydi, geceleri çalışıyordu. O ve Ali’nin babası daha önce en büyük amcanın söylediği birşey yüzünden tartışmıştı. Ali’nin babası, ailenin reisi olan en zengin amcanın parasını verdiği bir kursa devam ediyordu mektupla. Amca Ali’nin babasına kızmıştı, çünkü sınavları verememişti ve İngiltere’de de pek ilerleme sağlayamamış gibiydi. Öğle yemeği sırasında, “*Yaar*, burada bir sürü fırsat var, ama sen bir tek Joan’la evlenme fırsatını değerlendirdin! Bütün aileyi niye üzüyorsun?”

Ali’nin annesi, ailenin erkeklerine zaten yeterince kızmıştı. Birkaç gün önce, yeni çamaşır makinesini onlara gururla gösterdiğinde, bütün Bombay ailesinin çamaşır işlerini ona yıkmışlardı. “Ben onların hizmetçisi değilim,” demişti annesi, sonra da kirli çamaşırarla dolu yastık kılıflarını fırlatıp atmıştı. Babası, Ali’nin de yardımıyla makinenin nasıl çalıştırılacağını çözmek zorunda kalmıştı, Ali kullanma kılavuzunu okuyor, babası da düğmelerle oynuyordu, sızan sular yüzünden her yer sırlıklı olmuştu. Sonra da çamaşıruları ütüyüp katlamışlar, bütün işleri Joan yapmış gibi davranmışlardı.

Ali’nin babası odasına gidip masasına oturdu. Şimdi saatlerce çalışabilirdi, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Ali de oturdu. Duyabildiği tek şey saatin tık-taklarıydı. Bütün ev nefes almayı bırakmıştı sanki. Annesi sabahtan önce dönmezdi; Ali’nin kahvaltısını hazırlamış, temiz bir havlu çıkarmış ve Mike kapıyı çaldığında da oğlunu onunla yüzmeye yollamıştı.

Ali odadan çıktı, babası fark etmemiş gibiydi; kimse gülüp konuşmayacaksa evde oturmak istemiyordu. Mike’ın hala dışarıda olmasına şaşırdı, ön duvara tenis topuyla şut çekiyordu.

“Hadi gel ulan, piç herif. Ağaç olduk burada,” dedi Mike. “Ne iş, ağladın mı?”

“Yok birşey,” dedi Ali.

Mike’la ikisi alacakaranlıkta dümdüz parktan geçerek yürüdü; kale direkleri çamurun ortasında darağacı gibi duruyordu.

“Amma sallandın dışarı çıkana kadar,” dedi Mike. “Hava karardı resmen.”

“İnsanlar vardı.”

“Nefret birşeydir. Şimdi arkadaşlarına kavuştun ama. Millet salıncakların oradadır.” Ali ve Mike her seferinde doğrudan salıncaklara giderdi. Yağmur yağıyorsa, haftasonu ligi için futbolcuların soyunduğu rutubetli kulübede aynı sigarayı paylaşırlardı.

“İşte oradalar!” diye bağırды Mike, “gelmiş puştlar!”

Koşmaya başladılar. Uzak değildi. Ali bütün çocukları tanıyordu; onun arkadaşları değillerdi ama civar mahalle çocuğuydu hepsi, bazıları ondan küçüktü, bazıları büyük. Annesi onlar için “hayta” derdi.

“Nerde kaldın be?” dedi içlerinden biri, Mike’a.

“Ali’yi bekledim. Bir sürü gerizekalıyla uğraşıyordu. Düzinelercesi gelmiş, etrafı kolaçan ediyorlar. Buna izin verilmemesi lazım, belediyenin evinde bir sürü Hintli!”

Kızlar salıncaklardaydı, oğlanlar sigara içiyor, yerlere tükürüyor, demir çubuklardan sallanıyordu. Kızlar salıncaklarda gidip geldikçe oğlanlar da sutyenlerinin kopçalarını çekip bırakmaya çalışıyordu, ama daha çok partiyi tartışıyorlardı. Petts Wood’da düzenleniyordu parti, bir de reggae grubu gelecekti. Şu anda herkes Desmond Dekker’in müziğine bayılıyordu ve dans salonuna girmelerine izin mi verileceğini, yoksa arka kapıdan sızıp içerideki karanlıkta kaybolmak zorunda mı kalacaklarını konuşuyorlardı. Kızlar kapı görevlilerinin yanından geçebilirdi, ama oğlanlar bariz bir şekilde fazla küçüktü. Ali hiçbir şans olmadığını biliyordu.

“Benim ailem iyidir,” dedi Ali Mike’a.

“Artık buradasın,” dedi Mike.

İkisi anlamaz gözlerle birbirlerine baktı. Ali yere tükürüp uzaklaştı ama eve gitmek istemediğini fark etti. Babasını görmeye hazır olana kadar sokaklarda dolaşacaktı.

Yolun başında, Bayan Blake’in ışığını gördü tül perdenin arkasından. Bazen, genç oyuncular kulübünden ya da İspanyol gitar dersinden eve dönerken kadını görmek için ona uğrardı. Bayan Blake her seferinde şekerleme ve bozukluk verirdi Ali’ye. Victoria istasyonunda hamallık yapan abisiyle yaşıyordu, adam mahalle pub’larında kavga etmesiyle tanınırdı.

Bayan Blake kördü, çocukların okuldan, çalışanların da işten dönüşlerinde hep bahçe kapısının arkasında dururdu. Çocuklardan bazıları ona seslenirdi –“Bugün yine kör ayağına yatıyor!”- ama o her zaman olduğu yerde dururdu, dudaklarında saf, delice bir gülümseme. Kimi zaman Ali kendi odasında gözleri kapalı, kollarını ileri uzatarak dolaşır, Bayan Blake’in neler çektiğini anlamaya çalışırdı. Bu aralar onu sık sık ziyaret eder olmuştu, biraz paraya ihtiyacı vardı çünkü. Bunun karşılığında da Bayan Blake onun okulda neler yaptığını, arkadaşları hakkında neler düşündüğünü duymak isterdi. Ali bu monologlarından hoşlanmaya başlamıştı; sesli günlük tutmak gibi birşeydi. Ne derse dinliyordu Bayan Blake. Garip birşeydi, ama onunla konuştuğu kadar kimseyle konuşmuyordu.

Ön cama vurdu Ali. “Merhaba Bayan Blake.”

“Gelsene içeri Alan güzelim.”

Adının Alan olduğunu sanıyordu. Bir süreliğine Alan olmak hoşuna gitti Ali’nin Bazen bütün bir gün Alan olarak dolaşıyordu.

Ali kadının peşinden mutfağa girdi, çıplak parkenin üzerinde kalkmış yer kaplaması öbekleri vardı. Mutfak en az yirmi yıldır boya yüzü görmemişti ve gaz kokuyordu. Bayan Blake sıcak olsun diye fırını yanık tutuyordu. Evde herşeyin nerede olduğunu dokunarak bilirdi. Radyoda savaş zamanının büyük orkestra müzikleri çalıyordu.

Bayan Blake Ali’ye bir bardak su verdi, Ali bunu içmemeye çalışırdı hep (bardak öyle kirliydi ki), bu sefer de Bayan Blake’in bozuk paraları biriktirdiği metal kutunun yanına koydu bardağı. Ailesinden Bayan Blake’e çeşitli tabloların miras kaldığı, ama göremediği için hepsini sattığı anlatılırdı mahallede.

Öylece oturmuş, Ali’nin konuşmasını bekliyordu.

Önce ona ailesinin ziyaretini ve gittikleri lokantaları anlatmayı düşündü Ali; hayvanat bahçesini, Madame Tussaud’yu, Hyde Park’ı nasıl gezdiklerini. Ama daha önce Hindistan’la bağlantısından hiç söz etmemişti. Yarı yarıya Hintli olduğunu bilmiyordu Bayan Blake; tanığı insanlar arasında bunun farkında olmayan başka kimse yoktu.

“Alan, bana bir tane yaksana,” dedi Bayan Blake.

Players Number Six paketinden bir sigara çıkardı, kadın da alıp ağzına yerleştirdi. Çok içiyordu, sigarasını Ali’nin yakmasından hoşlanıyordu, böylece onun elini tutabiliyordu çünkü. Ali’nin, Bayan Blake’in kaç yaşında olduğu konusunda hiç fikri yoktu. Kırklarında olabilirdi; otuzlarının başında da olabilirdi. Ali için hepsi birdi.

“Nerelerdeydin bakalım?” dedi Bayan Blake.

“Çok meşguldüm, çok,” dedi Ali.

Bayan Blake öne eğildi. “Meşgul olmak iyidir. Neyle meşguldün peki?”

Ali ona amcalarının, teyzelerinin, kuzenlerinin ziyaretini anlattı. Herşeyi anlattı, arada da onların Hindistan’tan geldiğinden şöyle bir söz etti. Bayan Blake her zamanki gibi dikkatle dinliyordu, gözleri yerine bir kulağı ona dönüktü; Ali kadının başının bir yanına, karışık, güçsüz saçlarına ve çarpık gülümsemesine bakarak konuşuyordu.

“Babamız Hindistan’da yirmi yıl yaşamıştı,” dedi Bayan Blake. “Çay tüccarıydı. Oraların çok güzel olduğunu söylerdi. Buralardan, bütün bu soğuktan çok daha iyi olduğunu. Demek şimdi ailen gitti.”

“Gittiler.”

“Onları özölüyorsun.” Ali bir süre birşey demedi. “Ne var?” dedi Bayan Blake.

“Evet. Özölüyorum, özleyeceğim de.” Sonra, “Para biriktirince ben de oraya gideceğim,” diye ekledi.

“Beni götürmeyecek misin?”

“Sizi mi?”

“Noolur evet de, götürceğini söyle.”

“Hindistan’a mı?”

“Noolur, götür beni, beni de götür,” dedi Bayan Blake. “Abim Ernie beni hiçbir yere götürmüyor. Bana küfrediyor yalnızca. Yalvarıyorum, bir günlüğüne gezdirsin beni diye, ne olur ki? Denizin kokusunu, sesini duymak için, ne olur ki! Orada bir körler okulu varmış.”

“Nerede?”

“Bombay’da. Bana anlattılar! Açlık içindeki zavallı çocuklara yardım etmem için beni alabilirler!”

Amma hikaye olurdu - Bombay’da Hintli İngiliz oğlanla kör kadın.

Bayan Blake’in elinde bir parça çikolata vardı. “Gel buraya bakalım zavallı yavrucak. Aç.”

Ali kadının yanındaki mutfak taburesinin üstüne oturdu. Bayan Blake'in önlüğü leke içindeydi. Gözkapakları ağırdı, hep yarı yarıya kapalıydı. Herhalde açık tutmak için pek bir nedeni yok, diye düşündü Ali. Karanlık birer aya benzeyen gözbebekleri, göz yuvarlarının üstüne yapışıp kalmış gibiydi.

"Sıcak oldu bugün."

"Neresi?"

"Her yer." Ali gömleğinin eteğiyle yelpazeleniyordu. "Yapış yapış oldum."

"Aa," dedi Bayan Blake, "Sahi mi? Sana biraz pudra sürmek lazım. Bir yerlerde olacaktı. Önce o işi halledelim, çünkü buraya neden geldiğini biliyorum."

"Öyle mi?"

Ali hazır bir şekilde ağzını açtı. Sonra, neden olduğunu bilmeksizin, bir öpücük bekler gibi gözlerini kapattı.

Bayan Blake'in öbür eli Ali'nin yüzüne uzandı; bu eli yanağını, alınını ve burnunu okşadı, dudaklarının üzerinde dolaştı.

"Ne kadar büyümüşsün diye bakacağım, o kadar," dedi Bayan Blake, elindeki çikolatayı Ali'nin ağızına bırakarak. "Bu yakınlarda doğumgünün oldu mu senin? Büyümüşsün sanki. Onu demek istiyorum Alan."

"Hayır," dedi Ali, başını salladı ve böylece sonunda kadının elinden kendini kurtardı. "Bu hafta hiç büyümedim."

"Dur bir dakika." Bayan Blake'in elinde madeni bir para vardı, Ali parayı alıp cebine attı.

"Teşekkür ederim. Tanrım, çok teşekkür ederim Bayan Blake."

"Şimdi kıpırdamadan dur biraz."

Bayan Blake Ali'nin boğazına uzandı. Eli titriyordu. Ensesinde birşeyle oynadı, sonra aşağı indi eli. Gömleğinin üstünden, sanki daha önce hiçbir insanın vücuduna eli değmemiş de nasıl birşey olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi göğsüne dokunuyordu. Gözkapakları titreşiyor gibiydi. Ali ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Çikolatasını ısırıyor, dilinin üstünde tutup ağzının sıcaklığıyla erimesini ve dağılmasını bekliyordu. Tam o sırada, garip bir şekilde, Zahida'ya mektup yazma fikri geldi aklına. Babası yarın işe gittiğinde odasına girip, babasının kendi kardeşlerine yazarken kullandığı ince mavi kağıtlardan alacaktı. Ali pulları hep saklardı. Zahida'ya bir aşk mektubu yazacaktı, sayısız aşk mektubunun ilki olacaktı bu, şiirler ve çizimlerle dolu olacak, ona herşeyi anlatacaktı. Mektupların Hindistan'a bir haftadan uzun bir sürede ulaştığını biliyordu. Yarın yazmaya başlayacak ve Zahida'nın yanıtını bekleyecekti. Yanıtı geldiğinde de mektubu paspasın üstünden alacak ve okul otobüsünde okuyacaktı. Bayan Blake Ali'nin gömleğinin düğmelerini çözdü; gömleğin önu tamamen açılmıştı.

Annesi gibi hemşireler yabancılara hep dokunmak zorunda kalıyordu. Annesi bunun doğal olduğunu söylemişti; çok kötü bazı şeyler görmüştü, ama hiçbir insan vücudu onun midasını bulandırmıyordu.

Ali biriktireceği parayı düşünüyordu sessizce; bu hızla giderse Zahida'nın yanında kalabilecekti. "Herşeyi" yapacak bol bol zamanları olacaktı, tıpkı onun dediği gibi. Bir şoförün kullandığı arabanın içinde, onun gittiği yerlere gidecekti Ali de, kulübe, deniz kıyısına, partilere. Aile onu bağrına basacaktı. Akşam olduğunda bağıra çağıra hikayeler ve fıkralar anlatan, politika konuşan erkeklerle birlikte oturacaktı. Belki de orada evlenir, annesiyle babası da onun yanına gelirdi. Ayrıntıları biraz daha düşünmesi lazımdı.

Bayan Blake Ali'ye dokunmayı sürdürdü. Birkaç eli varmış gibiydi, ölmekte olan kuşlar gibi çırpınıyorlar, vücudunun üst kısmında dolaşıp duruyorlardı. Nereye konacaklarını kestiremiyordu Ali. Karnına mı? Sırtına mı? Hareket edemiyordu, gözleri kapalıydı, duyabildiği tek şey radyoydu ve çalan hiçbir şeyi de beğenmiyordu. Gitmek için hamle yaptı, Bayan Blake şaşkın bir çığlık atıp yüzünü Ali'ye döndü. Gözlerinde bir değişiklik yoktu, ama ağzı büzülmüştü.

"Alan," diye inledi.

Ali masaya vurdu, Bayan Blake de bir madeni para daha uzattı masanın üstünden. Ali parayı cebine koyup kapıya seğirtti.

"Alan! Alan!" Parmakları havayı tutmaya çalışıyordu.

"The Munsters' dizisini kaçırمام."

Bayan Blake evi iyi tanıyordu ve içinde hızlı hareket edebiliyordu. Ama ona bir kez daha dokunamadan, Ali evden çıkıp gitmişti bile.

Babası hala masasındaydı, başı kollarının üstüne düşmüştü. Ali saçlarını okşadı babasının, sonra burnunu gıdıkladı. Baba birden sıçradı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Bu saatte gelinir mi?"

"Bilmem."

"Mike'la o kadar dolaşma," dedi babası, bir yandan da kalemini bulmaya çalışıyordu. Ali kalemin yere düşmüş olduğunu görüyordu. İşaret etti. Baba eğilip kalemi aldı, kalkarken kafasını masanın açık çekmecesine çarptı. "O çocukların hiçbiri işe yaramaz. Hepsi sonunda motor tamircisi olacak!" dedi Baba, başını ovuşturarak.

"Ben de daha iyi arkadaşlar bulmak istiyorum. Tıpkı senin daha iyi bir iş bulmak istediğin gibi."

"Hadi bakalım, bu kadarı yeter Ali! Çalışmamız lazım!"

Ali odanın öbür tarafındaki kanepeye uzandı. Gömleğini yukarı çekti; parmakları vücudunda dolaştı. Bayan Blake'in dokunduğu yerlere dokundu. Parmaklarını kokladı. Daha önce Zahida'nın elinin değdiği yerlerde gezinmişti Bayan Blake'in elleri. Parası Ali'nin cebindeydi.

Kalktı. Ev ödevini yapma numarasıyla Zahida'ya yollayacağı ilk mektubu yazmaya başladı. Şimdiden hareket etmeye başlamıştı; şimdiden uzaklaşıyordu buralardan.

Ertesi sabah, o ve Mike açık hava yüzme havuzuna gitmek üzere Bayan Blake'in evinin önünden geçtiklerinde, Mike bir futbol şarkısı söyleyip, sapından tuttuğu sırt çantasına tekme atarken kör kadını bahçe kapısının gerisinde, kilidi açmaya çalışırken gördüler.

"Mike, Mike," diye bağırdı, "Alan nerede?"

"Burda işte," dedi Mike. "aptal kara kafasını göremiyor musun? Kokusu gelmiyor mu?"

"Günaydın Bayan Blake," dedi Ali.

"Alan! Alan!" Bahçe kapısının üzerinden iyice eğilmişti. "Birşeyler... yemek istemez misin? Çikolata filan?"

"İsterim Bayan Blake," dedi Ali. "İsterim, biliyorsunuz." Mike güliyordu. "Siz orada bekleyin," dedi Ali, "bir dalıp geleceğim."

"Ama Alan, Alan," diye seslendi Bayan Blake yeniden, bu kez daha telaşlı. "Buraya gelip bana bir sigara yakmayacak mısın?"

Ali Mike'a bakıp omuz silkti.

Bayan Blake'in yanına gitti, elindeki Number Six paketini aldı, içinden bir sigara çekip kadının ağzına koydu, çakmağı da alıp yaktı. Bayan Blake Ali'nin elini sıkıca tuttu, böyle yapacağını biliyordu Ali. Rüzgar ateşi söndürünce Ali çakmağı geri verdi. Bayan Blake elini bahçe kapısından uzatıp Ali'ye biraz bozuk para verdi, o da cebine koydu. Sonra Mike'a yetişmek için koşarak sokakta uzaklaştı.

Türkçesi: Cem Akış